

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

— Василе, и тъй мислихме и инакъ — пакъ на тебе се спрѣхме. Нѣма по-ученъ между насъ отъ тебе. Учителъ си ни билъ. За добро и за зло все при тебе сме се допитвали. Ти ще свършишъ тази работа. Ти ще държишъ словото, войската когато влѣзе въ село.

Тѣзи думи изрече дѣдо Божилъ на стария добруджански учителъ, а другитѣ първенци, които го придружаваха, само кимнаха глави и добавиха :

— Тѣй ами, ти ще бждешъ !

— Остарѣлъ съмъ вече, братя! Нѣма да издържи сърдцето ми. Нека ме отмѣни нѣкой отъ младитѣ...

— Приеми, приеми, Василе, — цѣло село те моли, — настояха първенцитѣ на селото.

Нѣмаше що — съгласи се стариятъ учителъ. Първенцитѣ се зарадваха.

— Хайде, остани си съ здраве, пъкъ ние ще отидемъ да наредимъ другитѣ работи.

И гоститѣ си излѣзоха.

Стариятъ добруджански учителъ остана самъ. Бѣше се мръкнало вече. Младитѣ тичаха по двора и стаитѣ, като замаени. Скъпи гости щѣха да дойдатъ въ село и всѣка българска кѣща трѣбваше да ги посрещне, както подобава.

Стариятъ учителъ излѣзе на двора, отиде въ градината, седна подъ натежалата отъ плодъ ябълка.

Нощта шумѣше отъ глъчка, викове и смѣхъ. Небето се кичеше съ огърлици. Кладенци скрибуцаха въ мрачина-